

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 25/03-4

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., bytom K. n. K., ktorou namietal zbytočné prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pôvodne pod sp. zn. Nc 2173/90, toho času pod sp. zn. 4 C 423/95, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2002 doručená sťažnosť J. M., bytom K. n. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal zbytočné prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) pôvodne pod sp. zn. Nc 2173/90, toho času pod sp. zn. 4 C 423/95.

Sťažovateľ uviedol, že zbytočné prietahy v uvedenom konaní zaviniť sudca okresného súdu, ktorý vo veci koná, pričom konanie nie je od roku 1989 ukončené. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd „preveril“ uvedený prípad a aby „voči sudcovi, ktorý spor vedie boli vyvodené patričné dôsledky“.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo spisu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 178/02 vyplýva, že sťažovateľ sa v tej istej veci obrátil na ústavný súd podaním z 22. júla 2002 (doručeným ústavnému súdu 24. júla 2002). Toto podanie sťažovateľa neobsahovalo ustanovené náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd listom z 18. septembra 2002 upozornil sťažovateľa na náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jeho sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ho, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy doplnil svoje podanie predložením splnomocnenia pre advokáta alebo komerčného právnika na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ sťažnosť nemá byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v lehote stanovenej ústavným súdom svoje podanie nedoplnil, preto bola jeho sťažnosť (podanie z 22. júla 2002) uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 178/02-9 z 9. októbra 2002 odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo spisu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 178/02 je zrejmé, že sťažovateľ sa v tej istej veci už obrátil na ústavný súd, ktorý jeho pôvodnú sťažnosť z 22. júla 2002 uznesením č. k. II. ÚS 178/02-9 z 9. októbra 2002 odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Opakovaná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 28. novembra 2002 sa teda týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Je síce pravdou, že uznesením č. k. II. ÚS 178/02-9 z 9. októbra 2002 rozhodoval ústavný súd len o podmienkach konania, no opakovaná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 28. novembra 2002 opäť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre konkrétneho advokáta alebo komerčného právnik na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti neoznačil, porušenie ktorých konkrétnych základných práv alebo slobôd zaručených v Ústave Slovenskej republiky alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve namieta. Sťažnosť neobsahovala ani návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľ domáha, vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým

spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03).

Nemožno teda konštatovať, že v ďalšom návrhu sťažovateľa už podmienky konania v zmysle § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde boli splnené.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2003